

EDEBİYAT VE ŞİİR E-DERGİSİ

SAYI 3
İSSN
3149-935X

VEFAKÂR

"Yarım Bırakmayanların Sesi..."

AĞUSTOS
2026

KÜNYE

Yayın Adı: Vefakâr Dergi

Sayı: 3

Tarih: Ağustos 2026

ISSN: 3149-935X

İmtiyaz Sahibi / Yayın Sahibi: Enes Papağan / Yazar Ağacı Yayınevi

Genel Yayın Yönetmeni: Enes Papağan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Enes Papağan

Baş Editör: Aylin Bayrakdarlar

Kapak Tasarımı: Enes Papağan

Yayınlanma Sıklığı: Aylık E-Dergi

Web Sitesi: yazaragaciyyinevi.com

Instagram: @vefakardergi

E-posta: vefakardergi@gmail.com

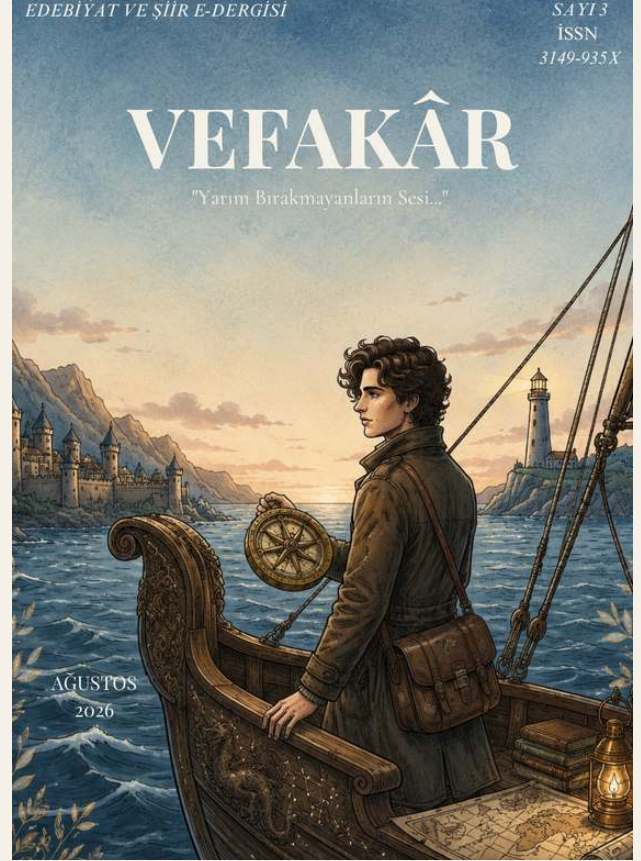
© Tüm yayın hakları saklıdır.

İzinsiz basılamaz, kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

E-posta: vefakardergi@gmail.com

Web: yazaragaciyyinevi.com

Instagram: @vefakardergi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

Bazı duygular vardır; bir cümleye sığmaz,
bir kelimeyle anlatılamaz.
Sessizce büyür, hatıralarda yer edinir
ve zamanla bir hikâyeye dönüşür.
Elinizdeki bu sayfalar,
yalnızca yazıların bir araya geldiği bir dergi değildir.
Onlar; düşüncenin, hissedişin ve vefanın izlerini taşır.
Her satır, bir kalbin yankısını;
her paragraf, bir insanın dünyaya bıraktığı küçük bir izi barındırır.
Vefakâr Dergi,
edebiyata vefa göstermenin,
kelimelere yeniden değer vermenin
ve unutulmaya yüz tutan duyguları hatırlamanın bir davetidir.
Burada karşılaşacağınız her metin,
yalnızca okunmak için değil;
üzerinde düşünölmek, hissedilmek
ve belki de bir parçası olmak için yazılmıştır.
Bu yolculukta bizimle olduğunuz için teşekkür ederiz.
Kalemlerin sustuğu yerde anlamı,
kelimelerin bittiği yerde insanı arayan herkese selam olsun.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	05
Kaderin Hükmü-Ceyda Büke	06
Eski Bir Şarkı-Mehmet Özdemir	07
Sümüklü Böcek-Meryem Topçu	08
Niyazi'nin Namazı-Gülnaz Okuyan	09
Türkü Bakır Karikatürleri	10
Vefakâr,Anektod-Göfan Dalo	11
Gül-Rabia Durmuş	12
İki Dünyanın Sırrı-Nazmi Şeker	13
Mavi Gözlü Dostuma-Meryem Bağirova	14
Gönlümün Kalesine-Sennur Mutlugil	15
Yarım Tas İyilik-Hasan Alan	16
Keman-Zeynep Yardımcı	17
Cemre Kor Bir Ateş-Güneş Şahinbaş	18
Eylül-Erdal Burak	19
Sonsuz Akor-Rojbin Demirel	20
İçime Dargın Beni-Cansu Turan	21
Sessiz Haykırışlar-Kerem Gökmen	22
Boşluk-Zeynep K.Sarıtaş	23
(Röportaj)Konuk:Bilal Kuş	24-25
Başka Türlü-Göktuğ Doğan	26
İlkbahar Klasığı-Zeliha Tüysüz	27
Anımsar Mısın?-İmran Annadınç	28
Kıyıya Varamayan Gemi-Neşet Sercan Aykanat	29
/Holi Hola:İyiliğin Dayanılmaz Ağırlığı-Müjdat Barut	30-31

İÇİNDEKİLER

(Kitap Tanıtımı)Alp &Yıldızlara Ulaşmak-Aynur Açıköz 32

Bir Mektup-Aynur Açıköz 33

Arma-Ozan Ebedi 34

Unutulan Masallara-Şevval Özata 36

İsyanın Ontolojisi-Zeynep Ökmen 37-38

Kalem Vefâkarda 39

Acele Sarımlı Sigaralar-Tülay İlhan 40

Aşk Olsun Sevgi Dolsun Aç Avucunu-Cemal Karsavran 41

Ânın Boşluğu-Erçağ Akarca 42

Toprağın Sesi-Esranur Dünder 43-44

(Röportaj)Konuk:Aylin Bayrakdarlar 45-48

Bir Düş Simyacısı-Ufuk Özsarı 49

Yarım Kalan Cümle 50

Gitmeliyim-Erdal Burak 51

Geçiş Yankısı-Can Ahmet Doğrul 52

Toprağın Sessiz Alfabetesi-Halil İbrahim Ünlü 53

Yazarlık Ve Network-Ruşen Filhak 54-55

O'nunla Konuş-Nida Alkan 56

Hesap Vermelisin-Enes Papağan 57

Keşke-Hiranur Papağan 58

Makbule-Makbule Yüksel Kızılkaya 59

Seval Türkan Yeşiltay Resim Çalışmaları 60-61

Önsöz

Kıymetli Okurlar,

Vefakâr Dergi'nin üçüncü sayısı ile yeniden sizlerle buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Her yeni sayı, yalnızca sayfalara dökülen kelimelerden ibaret değildir; aynı zamanda farklı yüreklerin, farklı hayatların ve ortak duyguların bir araya gelişidir.

Bu sayımızda da şiirden öyküye, denemeden karikatüre uzanan birbirinden kıymetli eserlerle sizleri buluşturuyoruz. Kalemlerin samimiyetine, düşüncelerin derinliğine ve sanatın birleştirici gücüne inanarak çıktığımız bu yolculukta, her satırın okurunda yeni bir iz bırakmasını temenni ediyoruz.

Edebiyat; insanı insana yaklaştıran, zamanı aşan ve gönüller arasında köprü kuran en güzel dildir. Vefakâr Dergi olarak bu dili yaşatmaya, yeni kalemlere alan açmaya ve edebiyatın sıcaklığını çoğaltmaya devam edeceğiz.

Bu sayımızın hazırlanmasında emeği geçen tüm yazarlarımıza, şairlerimize, çizerlerimize ve bizleri yalnız bırakmayan kıymetli okurlarımıza gönülden teşekkür ederiz.

Kelamın gönüllere dokunduğu nice sayılarda buluşmak dileğiyle...

Keyifli Okumalar.

Vefakâr Edebiyat Ve Şiir E-Dergisi

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

KADERİN HÜKMÜ

Ceyda Büke

Gidişinle sustu içimde bütün ezgiler,
Ne bahar kaldı gönlümde ne de yeşeren düşler.
Sevmek dediğin, meğer en ağır yükmüş;
Omuzlarım çöktü, yüreğim sessizce küsmüş.
Bu şehir sensiz bir gurbet şimdi,
Her sokak karanlık, her adım eksik gibi.
Duvarlar adını fısıldıyor gecelere,
Ben susuyorum, hasret konuşuyor yerime.
Seni benden alan kadere dargınım,
Ne isyanım diner ne de içimdeki yangın.
Acın, derin bir sızı olup çöktü bağrıma,
Her nefeste biraz daha işledi canıma.
Geceler boyunca adını heceledim,
Her harfi gözyaşıyla yeniden söyledim.
Bir şiir kurmak istedim ikimize dair,
Ama mısralar eksildi, kelimeler oldu esir.
Belki unuturum diye bekledi zaman,
Fakat unutmak, sana en uzak liman.
Çünkü bazı aşklar bitmez ayrılıkla;
Sadece yaşamayı öğrenir sessizlikle.

ESKİ BİR ŞARKI

Mehmet Özdemir

Eski bir şarkı çalıyor radyoda,
sanki bir yerlerde yarım bırakılmış bir hikâye gibi.
Ben notalarını söküp avuçlarıma almışım,
gitarımda eski bir ayrılığın parmak izi var.

Evimin odasında
sessizce büyüyen bir hüzün var,
ne bağılıyor ne de susuyor...
sadece duruyor.

Sen gittikten sonra
ben biraz eksilmişim hayattan,
biraz da fazla kalmışım kendime.
Ne yana dönsem
senin olmadığın bir taraf çıkıyor karşıma.

Ellerimi açtım,
öyle çaresiz değil aslında,
daha çok alışmış bir insan gibi...
ama yine de “belki” dedim,
belki duyar Allah,
eski bir şarkının kırık nakaratını.

Ama bazı şarkılar bitmiyor işte...
sadece sesi kısılıyor hayatın.

Şarkının sonu geldiğinde anladım;
radyoda kapanan şey müzik değilmiş...
içimdeki senmiş.

Ve ben
o günden sonra öğrendim:
insan en çok,
bitmeyen şeyleri özlüyormuş...
ve en çok
bitmiş gibi yapanları.

SÜMÜKLÜ BÖCEK

Meryem Topçu

Annem ve babam boşandığı bir zamandı. Haberi aldığımda salya sümük ağlıyordum haliyle. Ne zaman bir derdim olsa en yakınım olan Zeynep'e giderdim. Yine onun evindeydim. Beni güldürmek için her şeyi yapıyordu. Bir ara bahçeye çıkmayı teklif etti. Kabul ettim. Bahçeye çıktığımızda güneş batmak üzereydi. Yemyeşil çimene, güneşin sarı ışıkları vuruyordu. Kahverengi çitler, sokakla evin arasına bir sınırdı. Bahçenin kapısında duraksamıştım. O da duraksadı. Bana baktı. Neden bahçeye çıktığımızı sorduğumda bir şey demeden gülümsedi. Beni çekiştirip bahçenin köşesine, iki çitin kesiştiği yere götürdü. “Bak yerde ne var.” dedi sümüklü böcekleri göstererek. Ciddi şekilde onu dinliyor, bir yandan da burnumdan akan sümükleri çekiyordum. O ise gülümsedi. Ve ciddiyetimi bozan o soruyu sordu. “Acaba ağladığımızda akan sümükle, bunların sümükleri aynı mı?”. İkimiz de kahkaha atmıştık. O zamanlar 9 yaşındaydım. Şimdiyse büyüdük. Annemle babamın boşanmalarının üstünden bugün tam on yıl geçmişti. Yine Zeynep'e gelmişim. Zeynebimin mezarının başında ağlıyorum. Sümüklü böcekleri gösterecek dostum kalmamıştı. Bu iş bana mirastı. Ben de mirasa sahip çıktım. Zeynep'in mezar taşında dolaşan sümüklü böcekleri gösterdim. “Ağladığımızda akan sümükle, bunların sümükleri aynı mı?”.

NİYAZİ’NİN NAMAZI

Gülnaz Okuyan

Niyazi... Mahallenin hovarda serserisi. Kulağına okunan ezandan, gayrı okunmaz esamisi. Tövbeye düşmezdi hiç sesi. Niyazi, annesinin biricik prensi, babasının bitmeyen keşkesi. Niyazi şımarık büyüyen, hayatı günlük yaşayan bir çocuktur. Hesapsız çoğu zaman kitapsız yaşardı. Mektep yüzü görmemiş elleri, klavyenin tuşlarına gelince suda çırpınan bir balığı andırırdı. Sanal âlemde tek, kumarda ise hep yek... Hayatı bir kumardan ibaretti. Kazan ya da kaybet. Kazanınca dünyayı satın alan, kaybedince tek başına kalan. Zavallı anacığı, ne diller döktüyse de bu kumar illetinden vazgeçiremedi onu. Sinsi bir illet gibi önce damarlarını, sonra ruhunu ele geçirmişti. Gençliğinin dolmayan vadesini hunharca tüketiyor, bir dokunduğunda bin ah işitiyordu! Niyazi'nin ruhunda çetin bir savaş. Anasının gözünde dinmeyecek bir yaş. Dinler mi Niyazi, dinlemez. Çekildikçe çekiliyor, karanlık bir dehlize. Değmedi bir kez olsun alını secdeye. Dili varmaz oldu bir türlü tövbeye. Har vurup harman savurdu habire. Ne ders aldı ne de ibret. Şaşıtı bu dünyada Niyazi'nin terazisi. Bakalım dökülecek mi dilinden tövbesi?

Hiç işin olmamalı,
Kendini derin zanneden su birikintileriyle

TÜRKÜ BAKIR KARİKATÜRLERİ

Kendine olan saygın
Duygularından güçlü olmalı

VEFAKÂR

Göfan Dalo

Vesveseydi gün, güneş.
Ellerimi gölgeledi kalem.
Fırsatını kolladı yeni zaman.
Akşamlara hesap sordu,
Kelimelerin en ağır...
Âşık yağmurlarım coşarken
Rüyalarım kuraktı benim.

ANEKTOD

Göfan Dalo

Akşamı aldı evine sabahtan.
Nedenli seçti karanlığı.
Ellerindeki sigaranın külü düşerken
Küllükle konuştu yalnızlığını.
Tarihsel bir devinimdi,
O kadar içselsizdi ki yaşam,
Doğasına inat, kapandı kabuğuna.

GÜL

Rabia Durmuş

İçimde bir gül büyüyor,
Adını sessizce kokusuna saklayan.
Ben dikenini öptüm,
Sen baharını esirgedin.
Şimdi hangi gül açılrsa,
Yüzün düşüyor aklıma.
Ve ben,
Her baharda
Yeniden sana açıyorum.

İKİ DÜNYANIN SIRRI

Nazmi Şeker

Bir elde kalemin kadim mürekkebi,
Diğerinde göğe uzanan o ince hesap.
Gönül akort ederken mefâîlün mısrasını,
Akıl dener gecede en kusursuz rotayı.

Ne büsbütün bu asrın toprağına basar ayak,
Ne de mazi sarayında mahpus kalır bu yürek.
Fısıldar kuytulardan o mahlas, o gizli ses:
“Kelam bir sır ise, onu taşımak gerek.”

Asi nehrinin kıvrılan sularında büyür his,
Küllerinden doğan şehir, ruha üfler bir nefes.
Mısralar İkinci Yeni’nin o hür rüzgârı gibi,
Fikirler, demirden kanatların en dik tırmanışı...

Bir sarkaçtır ömür; bir ucu his, bir ucu fen,
İki derya birleşir, akıp gider tek kadehten.
Gözün yükseklerde, elin kâğıdın beyazında;
Kendi destanını yazarsın gençliğin ilk yazında.

MAVİ GÖZLÜ DOSTUMA

Meryem Bağirova

Küçüktük, başladık biz bu hayata,
Sığındık sevgiyle aynı umuda.
Birlikte büyüdük her an yan yana,
Maviş'im, sırdaşım, canım kediciğim.

O deniz gözlerin dünyaya bedel,
Seninle her mevsim, her gün bir özel.
Tüylerin pamuktur, bakışın güzel,
Maviş'im, sırdaşım, canım kediciğim.

Ne zaman üzülsem, gelsen yanıma,
Bir sıcak buseyle dokunsan cana.
Huzur dökülür o an dünyama,
Maviş'im, dert ortağım, canım kediciğim.

Yarınlar bizimdir, korkma sakın sen,
Güneşler doğacak her gün yeniden.
Ayrılmam bir an bile senin sevginden,
Maviş'im, umudum, canım kediciğim.

Büyüdük seninle, yaşlandık belki,
Ama bu saf sevgi bitmez inan ki.
Sen benim en güzel şansısın sanki,
Maviş'im, dostum, güzel kediciğim

GÖNLÜMÜN KALESİNE

Sennur Mutlugil

Aynadaki yansımam bile
Ben değilmişim gibi
Sözlerimin ardında
Gecikmiş bir bahar
Yeni çiçeklenmiş dallar gibi
Umut, neşe ve hüznün
Üç kardeş sanki
Oyun oynar durur
Evimin arka bahçesinde
Her bayram sabahında
Yuvarlak bir masada
Çaylar açık
Kalpler ferah
Kahkahaların ardında
Kendimi bulurum bazen
Ama uzak düşerim
Gönlümün kalesine
Fethedilmeyen bir şehrin
Son askeri gibi
Gözlerimi kaparım
Geçmişin perdesine

29/05/2026

YARIM TAS İYİLİK

Hasan Alan

Şu kaldırımda neşeyle koşan çocukların
Tutabilir misin ellerinden, düşmesinler diye
Kışın soğuşunda odunu bitmiş bir evin
Yanabilir misin bir can üşümesin diye

Şu yan mezarda ağlayan küçük kızı
Teselliye yeter mi bir avuç tebessüm
Gökyüzünde babasını arayan elleri
Öpebilir misin şefkatle, sevgiyle?

Bir kuşun kanadındaki yaraya merhem,
Geceye saklanan dertlere sabah olabilir misin?
Yıkılmış bir ömrün enkazı altından,
Sağ kalan bir canı kurtarabilir misin?

Gözyaşını silmeye yetmiyorsa mendiller,
Yüreğini serer misin yollarına?
Dünyanın yükünü sırtlamış şu yetimin,
Bırakır mısın kendini dualarına?

Aç mıdır, tok mudur bilmediğin o komşunun,
Kapısını çalmaya yüzün var mıdır?
Dünya telaşında unuttuğun şu canların,
Gönlünde bir nebze yerin var mıdır?

Sorsan ya kendine her gece vakti,
Bu yangında sen ne kadar yandın?
Başkası üşürken kendi derdine düşüp,
Yaşadım demeye nasıl da inandın?

Ey nefis, sırtındaki bu kibri bırak da eğil,
Bir kalbe dokunmak her kula nasip değil.
Son nefeste sorulacak tek soru şudur ancak:
Giderken heybende kaç kırık gönül var, iyi bil...

KEMAN

Zeynep Yardımcı

Bir kemanın tellerine takılmış gidiyorum
Yolum uzun, upuzun
Dillenen şarkılarla hayat buluyor anılar

Hayatsa aheste aheste ilerliyor notalarla saklambaç oynarcasına
Kimi zaman sol anahtarına takılıp yükseliyorum gökyüzüne

Kimi zaman sandıklara mahkum bir antika gibi keşfedilmeyi bekliyorum hasretle

Ve en nihayetinde

Dillerden düşmeyen bir şarkı dokunuyor yüreğime
En derinimi bulup kalbimi durduruyor
Beni öylesine derinden duygulandırıyor
Hangi melodi bu kaçak tellerden gözüme doluşuyor
Yaşları sıralıyor ardınca kalbimden hiiiç izin almadan

CEMRE KOR BİR ATEŞ

Güneş Şahinbaş

Cemre ateş.... bahar, yeniden doğuşun umutların hayallerin hayatın yeni tazeliği, bu uyanışta güzellikler yeni tohumlara hazırlanıyor önce havaya, sonra suya en son da toprağa düşer. O sakinliğin ardından bi cemre ortaya düşer güneşin sıcaklığını hissettirmek ister ona cemreye o ise canlanmaya doğmaya bekler. ağaçlar çiçek açar, yaşamı yaşamlandırır her zorluk her karanlıkta gücünü kanatlarında taşıdığı mevsimin cemresi olabilmek ne kadar da önemli insanın ruhuna düşmüştür.

Sessiz konuşur tabiat konuşmaz o ise cemreyi bekler çiçekleneceği günü, saati, ayı, yılı ve çıka gelir cemre bir anda çiçeklerin kokusu yayılır tabiata tazecik kır çiçekleri, nergis kokuları esraengiz bir şekilde bahar gelmiştir her gün, her gece onunla da mutludur içindeki cmmresinin gününü bekler her gün beaber filizlenip ağaç olmayı bekler ama bi gün rüzgar yağmur geldi o cemreyi aldı ondan koparıldı ve de bahar ise bi gazel yaprağı gibi soldu siz umutlu olun sizi hiçbir sey yıkmasın yağmur, kar, rüzgar hiçbirsey ama yıkmasın.....

O bahar olan ise şimdi o cemresinin ateşine kanatların altına cemresinin emanetini iyi bakıyor.... cemre ise ne yapıyor hayatına kaldığı yerden devam ediyor hiçbirşeyden haberi yok... Hayati sevin iyilesmeye sadece yeniden denemeye değer iyilikler guzelliklerin ve umudunuzu yitirmeyin.

Bahar cemresi iyi bak kendine selam olsun...

EYLÜL

Erdal Burak

Bil ki;
Bir Eylül günü,
Bir örtü çöker senin olmadığın yere,
Göz kapaklarına benzer bir kahvelik iner ömrüme.
Sen her olmadığında,
Bir kara perde iner bu
Yoksul şehre.

Sen yine varken ve aslında yokken,
Büsbütün yakın değilsin bana,
Ama uzak da sayılmazsın.
İçi kan ve sen dolu kalbim sana uzak olsa da,
Sen bana uzak olsan da,

-Ben sana uzaktan yanık ve körkütük!

Saçlarının diplerine bağlasan beni,
Bırakmasan orada saklasan...
Uçup başına konacak bir kelebek gibi,
Bir papatya gibi kulaklarına,
Bir küpe gibi de yüreğine taksan beni.
Müebbet veya idam ile yargılasan beni,
Ömrünün parmaklıklarına hapsedsen.

Sana sımsıkı nasıl sarılır bir beden,
Bilemedim hiç.
Oysa çok iyi bilirim;
Sen bir tene yaklaştın mı
Ben yanarım.
Sen bir gözde kaybolurken
Ben evsiz kalırım.
Sen ve herkes bilmeli ki;
Senin yüzüne hüznün uğradı mı
Ben tepetaklak düşerim yerlere.
Bir nar gibisin içimde,
Cehennem ateşi yanıyor sana bakarken.
Cehennem nasıldır bilmem ama
Cennet gözlerinde saklıdır, bilirim.

Ben karanlık ve sensizken;
Evinin önü hendektir,
Aşıp gelemem sana.
Ayaklarının dibine çöküp baktım gözlerine;
“Kapıyı aç bana ey güzel!”
İçim yanıyor sen yokken.

SONSUZ AKOR

Rojbin Demirel

Gözlerin bir nehir, akıyor içime,
Dokunduğun her yer bahar bahçe şimdi.
Ruhumu bağladım senin o sesine,
Seninle bu dünya cennet gibi şimdi.
Nefesin rüzgardır, kalbimi savuran,
Bir tek senin için çarpıyor bu sine.
Aşkındır içimde hiç sönmeden duran,
Ömrümü adadım senin her gününe.
Geceler parıldar senin ışığınla,
Karanlık kaybolur, sen varsan yanımda.
Erimin inan ki bir tek bakışınla,
Adın hece hece, dolaşır kanımda.
Sen olmasan solar gökteki yıldızlar,
Seninle can bulur topraktaki her can.
İçimde dinmeyen tatlı bir sızı var,
Sen benim her şeyim, ey kalbime sultan!

İÇİME DARGIN BENİ

Cansu Turan

Seviyorum hayatı;

nefesimi kesercesine
ipliğini boynuma dolayışını,

can damarımı yuvasında
sipersiz yakalayışını,

gözümünden kahır damlarken
alaycı gülüşünü,

çaresizlikte kıvranırken
şifayı derin kuyulara atışını,

kızılın içinden geçerken
siyahın sızısında yanıışımı,

ortak dilin zehrinden beslenip
bire bin kattıklarında,
destanının ezilesi kahramanı oluşumu,

Gün gün paralar hayat
içime dargın beni.

Ağır gelir dilsiz suretler
duvarların renkli cümbüşüne.

Yankısız kalır feryadım
yarım seslerin bağrışında.

Birikir dertlerim
yüzümün ıssız koylarına

Adımı sayıklayan gece
güne saldırır

Ben,
Özüme geç kalmış bir yerli gibi,
İzlerim içime eksik beni.

Sevmelerim.
Aşk olsun.
Aşk olsun.

SESSİZ HAYKIRIŞLAR

Kerem Gökmen

Bir yaz akşamı dilsiz kaldım,
Birden kesildi sesim.
Artık haykırışlarım, sızlanışlarım,
Ansızın gelen ağlamalarım...

Uzunca etrafıma baktım,
Canım gibi sevdiklerime
Masadaki yalnızlığıma
Susmanın beni nasıl koruduğuna
Ve kopan takvim yapraklarına...

BOŞLUK

Zeynep K.Sarıtaş

Bir yerin ağrıyor, biliyorum.
Gözlerini kaçırdığın o boşlukta
kendi sesinden irkilen bir cümle var, kimseye söyleyemediğin.

Herkes seni ayakta sanıyor,
oysa sırtını yasladığın dağlar çoktan un ufak oldu,
sen o enkazı göğsünde taşıyorsun.
Adımlarını sayıyorsun geceleri
dünya duruyor da
sanki bir tek senin altındaki toprak kayıyor gibi.

Şimdi hangi göğse baksan bir kanat kırığı,
hangi kapıyı açsan arkasında hep o tanıdık yalnızlık.
Kendini temize çekmeye çalıştığın her defterde
mürekkep yerini sızın dağılıyor sayfalara.
Oysa ne çok inanmıştın,
yaralarında bir gün kabuk bağlayacağına.

Bak, takvimler ilerliyor,
insanlar geçiyor,
sokaklar değişiyor.
Ama sen, o aynı virajda,
hiç gelmeyecek bir trenin raylarına bakıp
kendi ellerini ısıtmaya çalışıyorsun.

Sahi, değdi mi bunca kırılmaya?
Sen söyle, kalbim... Değdi mi unutulmaya?

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK: BİLAL KUŞ

1. Bize kendiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

1979 Artvin/Şavşat doğumluyum. İki çocuk babasıyım. 25 yılı aşkın süredir Bursa'da yaşıyor ve mobilya sektöründe yönetici olarak çalışıyorum.

2. Hayatınızın dönüm noktaları, yazarlığa yönelmenizdeki etkili olan olaylar nelerdi?

Uzun yılların sessiz birikimiyle yazmaya başladım. Yaşanmışlıklar, gözlemler ve insanların iç dünyaları kalemime yön verdi.

3. Yazarlık serüveninizde kaleme aldığınız ilk eser mi?

Evet. İlk yayımlanan eserim Aşkın Rengi Mavi oldu.

4. Bu ilk adım size ne hissettirdi?

İçimdeki renklerin sayfalara döküldüğünü hissettim. Büyük bir heyecan ve mutluluk yaşadım.

5. Eserlerinizde tekrar eden temalar var mı?

Sevgi, umut, özlem, yalnızlık ve hayaller eserlerimde sıkça yer alır.

6. Kendinizi yazdığınız karakterlerde buluyor musunuz?

Evet. Özellikle şiirlerimde kendi duygularımdan izler vardır.

7. Kitaplarınızdan kısaca bahseder misiniz?

Aşkın Rengi Mavi şiir kitabıdır. Gölge: Bir Hafıza Çatlağı ise insan psikolojisini ve hafızayı merkezine alan bir romandır.

8. Bu kitapların sizin için anlamı nedir?

Her ikisi de hayatımdan ve duygularımdan parçalar taşır.

9. Yazarken size ilham veren şey nedir?

Duygular, insanlar, doğa ve hayatın içindeki küçük ayrıntılar.

10. Bir fikri yazıya dönüştürmeye iten duygu nedir?

İçimde büyüyen ve ifade edilmek isteyen duygular.

11. Üretim rutininiz nasıldır?

İlham geldiğinde yazarım ve sürekli notlar alırım.

12. Belirli bir yazma saatiniz var mı?

Genellikle geceleri yazarım.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK: BİLAL KUŞ

13. Yazma sürecinde sizi en çok zorlayan şey neydi?

Duyguları doğru kelimelerle ifade etmek.

14. Hiç vazgeçme noktasına geldiniz mi?

Evet, ancak yazma tutkusu her zaman ağır bastı.

15. Eserlerinizin temel mesajı nedir?

İnsan ruhuna dokunmak ve duyguların evrenselliğini göstermek.

16. Okuyucunun zihninde neyle kalmasını istersiniz?

Aşkın ve hayatın farklı tonlarını hissetmesini isterim.

17. Okuyucular neden kitaplarınızı okumalı?

Kendi duygularını bulabilecekleri samimi bir yolculuk sunduğu için.

18. Sizi diğer yazarlardan ayıran nedir?

Modern insanın duygusal dünyasını sade ve içten bir dille anlatmam.

19. Genç yazarlara ne söylemek istersiniz?

Kendi sesinizi bulun ve yazmaktan vazgeçmeyin.

20. Yazmaya yeni başlayanlara ilk cümleğiniz ne olurdu?

Kaleminizi elinize alın ve korkmadan yazın.

Yazarın Mesajı

Ben kitap yazmıyorum; bazen bir yarayı, bazen bir umudu, bazen de yıllarca söylenememiş bir cümleyi kâğıda bırakıyorum. Eğer bir satırım bir insanın kalbine dokunuyorsa, yazarlık yolculuğum amacına ulaşmış demektir.

BAŞKA TÜRLÜ

Göktuğ Doğan

Seni sevmek, başka türlü bir hâldi.
Renksiz, kokusuz, bayat bir dünyanın yeniden kendine gelmesiydi.
Güneşin her gün batıp aynı heyecanla doğması gibiydi.
Her gün tekrarlanan ama her defasında yeniden hayran bırakan bir güzellikti.
Korkusuzca yarınları düşlemektir.
Tek başına kalsan bile kendini hiç yalnız hissetmemektir.
Bir şiirin her mısrasında sana rastlamaktır.
Düştüğünde uzanacak bir elin hep yanı başında olduğunu bilmektir.
Sayısız ihtimalin, onlarca belirsizliğin içinde bir çıkış yolu bulmaktır.
Yüzlerin sabun köpüğü gibi kaybolduğu,
Vedaların sıradanlaştığı,
Hakikatin her gün biraz daha eksildiği bu dünyada...
Seni sevmek bir sanattır.
Bilhassa bir lütuftur.
Her nefesinde içimi ısıtan tarifsiz bir armağandı.
Bu çağın en güzel itirazıydı yalnızlığa.

İLKBAHAR KLASİĞİ

Zeliha Tüysüz

Bir ilkbahar klasiğıydi
Vakit ayırıp baktığım o aralık
Gözümüzdeki neşe misali
Ağaçta asılı incir çiçeği

Omuzlarımızda unutulmuş yükümüz
Yârim, kimdi sana bunu hatırlatan

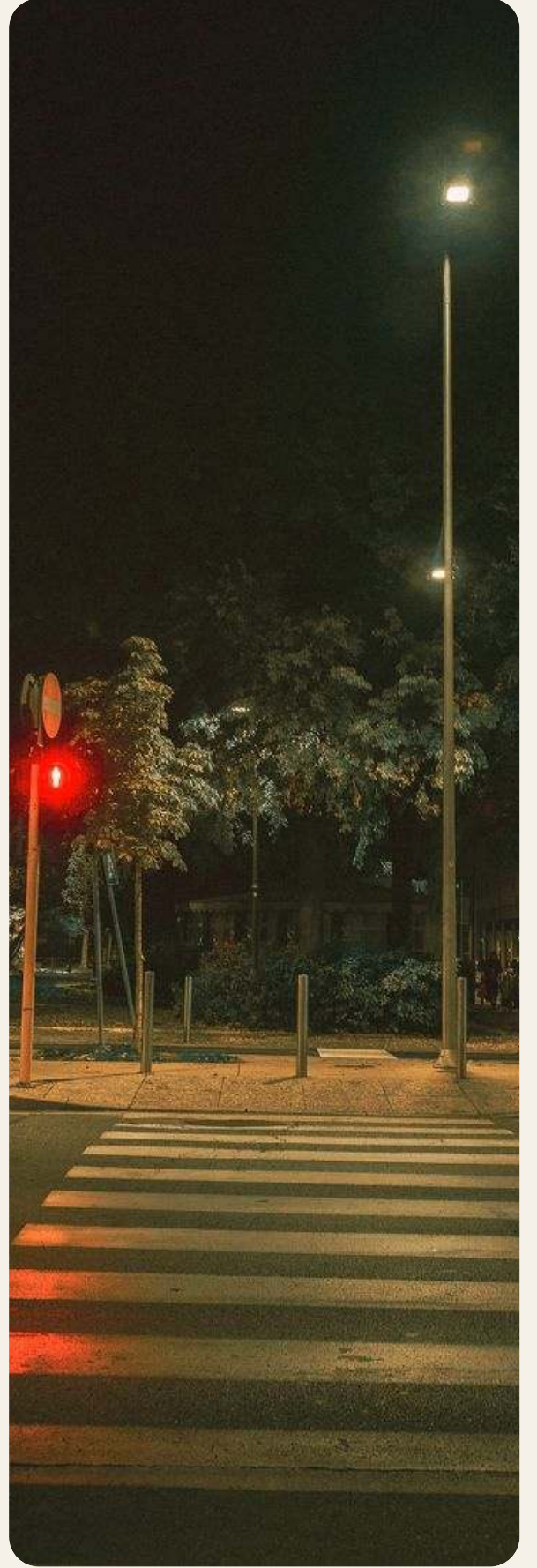
Karşı yamaçtaki anlamsız körpe şehir
Anlat, bari sen anlat!
Nasıl aydınlandın fenersiz?

Sustu evet...
Bu konuda şair de sustu kardeşim!
Vakit ezelden gelmiş
Kim bırakmamış dünyada malını
Necip Fazıl gibi aşkını...

ANIMSAR MISIN?

İmran Annadinç

Anımsar mısın sesimi hâlâ?
Merak eder dururum;
benden ne kaldı sende?
Hâlâ içimde
bir parça umut taşımali mıyım?
Sensizliğin bu kaçınıcı takvimi,
sayamadım.
O çok sevdiğin gülüşüm
bir an olsun aklına düşer mi?
Yoksa son vedamızda mı kaldı
gözlerimdeki ışık, sesimdeki sevinç?
Ömrümden bin yıl eksilmiş gibi.
Zaman geçiyor,
ama içimde duran saat
hep aynı yerde duruyor
Hayattasın belki,
ama benim değil.
Nefesin aynı gökyüzünde,
ama sanki başka bir şehirde.
Yoksa beni de,
bir mevsim gibi geçirip
unuttun mu?

KIYIYA VARAMAYAN GEMİ

Neşet Sercan Aykanat

Bir akşam vaktiydi, suların teni ürperdi,
Rüzgâr, unutulmuş besteleri okurdu yavaştan.
Ben hâlâ gözlerinde kaybolmuş o gemiyim;
Tek fark, artık beni arayan bir kıyı da yok.

Ne mendil sallanan bir iskele kaldı,
Ne mektup taşıyan martı.
Ama her dalga vuruşunda,
“gel” sesi gizli suların bağrında.

Ne dönüştür bu ne vedadır;
Bir yaz günbatımımız biz,
En kızıl ânında dondurulmuş iki nefes kadar.
Yorgun ama vazgeçmeyen,
Kendi sessizliğine demir atmış iki kayıp ruh kadar.

/HOLİ HOLA: İYİLİĞİN DAYANILMAZ AĞIRLIĞI

Müjdat Barut

Bazı sözler vardır, ilk duyduğumuzda hafif gelir. Bir tüy gibi konar zihnimize. İçimize düştüğünde ise yavaş yavaş ağırlaşır; sanki cebimize fark etmeden koyduğumuz bir taş gibi. Bir gün gelir, o taşın ağırlığıyla yürüyüşümüz bile değişir.

“Holi Hola” da tam olarak işte böyle bir sözdür. Zazaca’da “iyilik iyidir” anlamına gelen bu söz, ilk bakışta basit bir temenni gibi görünür. Oysa bu, dünyayı henüz tanımamış birinin değil; tam tersine, onu fazlasıyla tanımış birinin dilinden dökülür. Çünkü bazı kabullenişler, ancak hayal kırıklıklarının içinden geçerek öğrenilir. Hepimiz bir yerden sonra, iyiliğin her zaman karşılık bulmadığını öğreniriz. Hatta bazen en çok iyilik yaptıklarımız incitir bizi. Bir gün elimizi uzatırız, tutulmaz. Bir gün gelmelerini bekleriz, gelen olmaz. Susarız... Kimse sustuğumuzu fark etmez.

İnsan, en çok da anlaşılmadığında yorulur. Eza veren iyilik, artık bir soruya dönüşür: “Değer mi?” Bu sorunun cevabı çoğu zaman içimize ağır gelir. Böylesi soruların cevabı yoktur; sadece ağırlığı vardır.

Bir akşamüstü... Yorgunuz. İçimizde biriken pişmanlıklar konuşacak hâl bırakmamış bizde. Kimseye de bir şeyler anlataşımız yok. Soğuk bir hastane koridorunda beklediğimizi düşünelim. Beyaz ışık yoruyor, duvarlar sessizliği büyütüyor. Saatlerdir oradayız. Yanımızda kimse yok.

□ Bir zamanlar senin için “her şeyi yaparım.” diyen insanlar yok.
□ Telefonuna bakıyorsun. Sessiz.
Ekranın ışığı yüzüne vuruyor ama içini aydınlatmıyor.

İşte tam o an, istemeden de olsa içimizden bir cümle geçer: “Keşke yapmasaydım.” Belki ilk kez inanarak söylüyoruz bunu. O cümle, insanın kendine attığı en sessiz sitem olur. Bu arada bir çatlak oluşur insanın içinde. Bir tarafımız der ki: “Artık yeter. Kimse için iyi olma.” Diğer tarafımız ise susar. Ama gitmez. Çünkü insan, kendine rağmen de kendisi kalmaya devam eder. Holi Hola, tam o cümlelerin eşiğinde doğar. Onu tamamlamaz. Onu susturur. Sanki sadece şunu fısıldar kalbe: “Yine de...” O “yine de”, insanın içindeki son iyi yerin sesidir. Holi Hola işte o “yine de” nin adıdır.

Bazı insanlar için mesele bu değildir. Onlar iyiliği bir alışveriş gibi görmez. Bir şey kazanmak için değil, bir şey kaybetmemek için iyilik yaparlar: Kendilerini.

İnsan, yaptığı kötülük kadar eksilmez; ama vazgeçtiği iyilik kadar kaybolur. Çünkü insan kötülüğe alıştığı an, içinde bazı duygular sessizce ölür. Ve o duygular bir daha da geri gelmez.

Lev Tolstoy’un, Anna Karenina’da söylediği gibi: “Eğer iyiliğin bir nedeni varsa, o artık iyilik değildir; eğer iyiliğin bir sonucu, yani ödülü varsa yine iyilik değildir. Demek ki iyilik, sebep – sonuç ilişkisi zincirinin dışındadır.”

Belki de bu yüzden iyilik açıklanamaz; sadece taşınır.

“Holi Hola” bu yüzden bir nasihat değildir. Bir teselli de değildir. Bu, bir kabullenıştır. Dünyanın adil olmadığını bilip yine de kendi iç adaletinden vazgeçmeyenlerin cümlesidir. Bir tür sessiz direniştir. Kimse görmese de sürdürülen.

Kimimiz içinse iyilik bir tercih değil, bir sınırdır. Geçmek istemedikleri bir çizgi... Ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın o çizginin bu tarafında kalırlar.

Belki kimse görmez.

Belki kimse hatırlamaz.

Belki de en çok onlar yorulur.

Kendilerini kaybetmemek için, dünyayı kaybetmeyi göze alırlar.

Bu, en sessiz ama en ağır fedakârlıktır.

Ve bazen... Geriye hiçbir şey kalmaz.

Ne bir teşekkür.

Ne bir hatıra.

Ne de bir anlam.

Sadece insanın kendine yabancılaşmadığını bilmenin o ince ve görünmez tesellisi kalır:

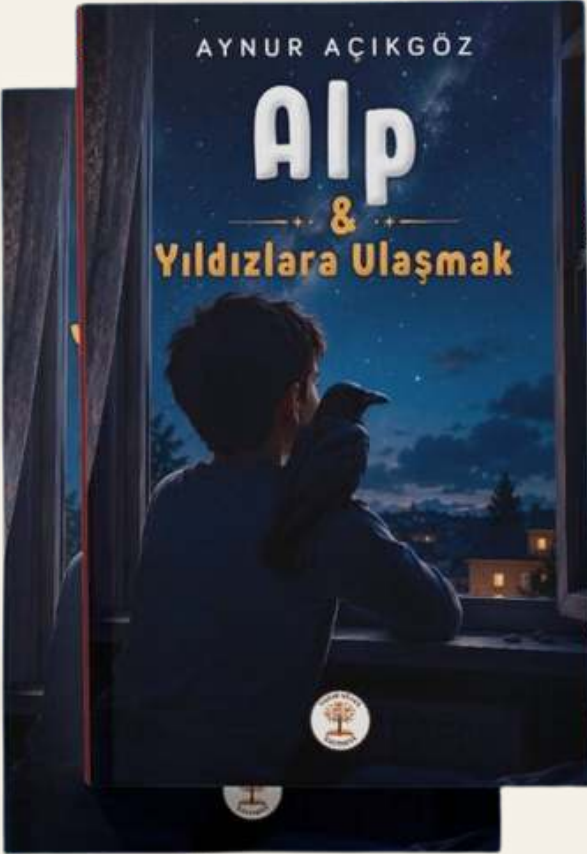
Holi Hola.

KİTAP TANITIMI

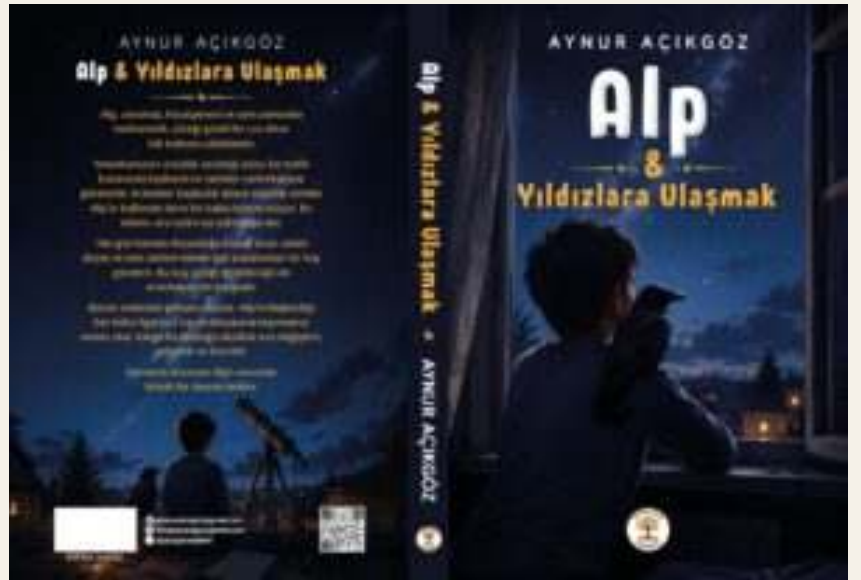
ALP & YILDIZLARA ULAŞMAK

“AYNUR AÇIKGÖZ”

KİTAP NE ANLATIYOR?

Alp yaramaz, hayalperest ve aynı zamanda merhametli, yüreği güzel bir çocuktur. Tek tutkusu yıldızlardır. Yetimhaneden evlatlık verildiği aileyi bir trafik kazasında kaybedince tekrar yetimhaneye gönderilir. Ardından başka aileye evlatlık verilen Alp'in kalbinde derin bir baba özlemi oluşur. Özlemi onu içten içe yalnızlığa iter. Her gün karnını doyurduğu kuşlar onun sesini duyar ve ona yardım için aralarından bir kuş gönderir. Bu kuş iyiliği de kötülüğü de unutmayan kargadır. Bunun ardından gelişen olaylar onun her beğendiği baba figürünü hayaline yerleştirir. Karga ile olan dostluğu onu geliştirir, büyütür. Zamanla büyüyen Alp'i sonunda bir sürpriz bekler.

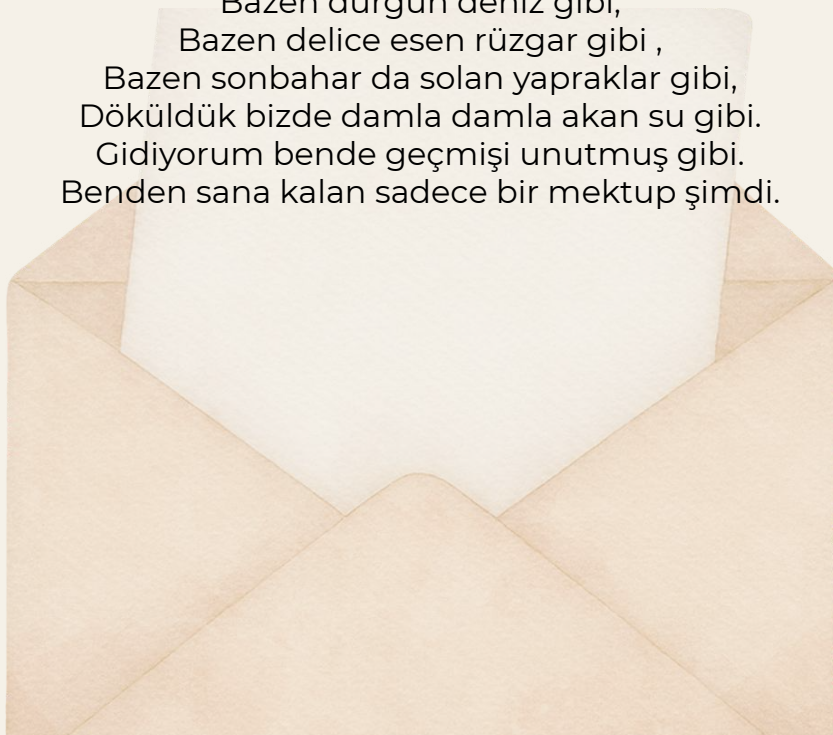

BİR MEKTUP

Aynur Açıkgöz

Giderken sana bir mektup bıraktım.
Kusura bakma biraz, gözyaşımı damlattım.
Ruhum sisliydi ,onu da gökyüzüne bıraktım .
Hava pusluydu, ben havaya eşlik ettim.
Hatırladın mı!

Bir ceketim var, birde ben demiştin .
Gün geceye varırken, biz ayrılamayız demiştin.
Sensiz hiç bir yere gitmem demiştin.
Oysaki bendeki seni, hiç görmemiştin.
Aşkın fitilini, ilk o gece yakmıştın .
İkimizin yolunu, o anda sen çizmiştin
Sevmek her şeye yeter mi sanmıştın .
Aslında sana ben, çok şiirler yazdım.
Söyleyemediğim sözleri şiirlerle anlattım
Ama şimdi giderken, sana bir mektup bıraktım.
Kusura bakma biraz, gözyaşımı damlattım.
Sana bensiz geceler ve sabahlar bıraktım
Önce sen sessizce uzaklaştın, ben aldırmadım
Sonra ben uzaklaştım sessizce, anlamadın .
Aşkımız can çekişiyorken, sen hiç aldırmadın.
Bazen durgun deniz gibi,
Bazen delice esen rüzgar gibi ,
Bazen sonbahar da solan yapraklar gibi,
Döküldük bizde damla damla akan su gibi.
Gidiyorum bende geçmiş unutulmuş gibi.
Benden sana kalan sadece bir mektup şimdi.

ARMA

Ozan Ebedi

Arma; seni bir yere âit kılıyor. Meselâ;
Bir devlete, bir cemiyete, ya bir âileye
Bu bir resim, harf ve simge olabilir pekâlâ
Kim ve ne olduğunu gösterir gitsen nereye

Türk polisinin amblemi; sekiz köşeli yıldız
Peki, nedir o? Tasvîr etmeli, anlatmalıyız
Göğsümüzde süsümüz, mefhâret, imtiyâzımız
Kabaran şu göğsümüzdür her nefes her sâniye

Defne Dalı: ‘Şân, şöhret, görkem ve başarı’ demek
Yani i’tilâdır; ‘yukarı, hep yukarı’ demek
Bahtı yüksek bir milletin şerefi, ârı demek
Bakınca gördüğümüz geriye ve ileriye

Çift başlı kartal: Doğunun ve batının hâkimi.
“Güç, özgürlük nâmımız.” Derler. “Vermedik kimlik mi?
Kaç devletin resmî bayrağına biz girmedik mi?
Koruyucu rûh olduk, asâlet verdik bânîye”

Bir etik değeri ifâde eder her şuâsı
Ahlâk, fazîlet, haysiyet, adâlettir şurası
Güç, cesâret, mes’ûliyet, şefkat satır arası
Okunur hulâsası ‘Îtâat, Disiplin’ diye

Bir devlete, bir cemiyete, ya bir âileye
Bakınca gördüğümüzdür o; vicdân ve terbiye
Kabaran şu göğsümüzdür her nefes her sâniye
EBEDÎ der: Arma; götürür bizi terakkîye...

(31.07.2024)

UNUTULAN MASALLARA

Şevval Özata

Masallar okuyarak büyüydük. Belki bir gün beyaz atlı bir prens gelir, bizi engin gökyüzünün altında döndürür; yıldızlar bizi izlerken mutluluğumuza eşlik eder diye düşündük. Ve masal, her zaman sonsuz mutlulukla biterdi. Tıpkı tüm masalların sonsuz mutluluğa uzanması gibi. Kulağa ne kadarda güzel, ne kadarda hoş geliyor değil mi? O mutluluğu, o sonsuzluğu yaşamak o kadar cazip geliyorki, masalın içindeki gerçekleri unutuyoruz. Pamuk Prenses'in üvey cadı annesinden kaçmasını, Sindirella'nın sürekli işkenceye mağruz kalmasını, Rapunzel'in kaçırılıp bir kuleye hapsedilmesini, Uyuyan Güzeli'nin sonsuz bir uykuya mahkum bırakılmış olmasını unutuyoruz.

Aslında hikayenin başında hepsi unutulmuş, kaderlerine bırakılmış, çıkış yolunu ararken kaybolan insanlar. Onları kraliçe yapan şey evlendikleri Prenslar değildi hiçbir zaman. Onları kraliçe yapan şey aileleri tarafından unutulmalarına rağmen bir şekilde hayata dönmeleri oldu. Tüm zorluklara rağmen, o tacı başında dik bir şekilde taşıyabildiler. Unutulmalarına rağmen, unutmadıkları için, yaşamları elinden alındığı halde, yaşamaya bir sebep buldukları için. Zorlukları aştıkları, kötülöklere göğüs gerdikleri için kraliçe oldular ama herkes o beyaz atlı Prensin gelip kurtardığını ona sonsuz mutluluğu bahsettiğini düşünüyor ama yanıılıyorlar. Hikayenin doğrusu o değil. Pamuk prenses, büyük bir cesaret gösterip, canından çok sevdiği babasını bırakmak zorunda kalmasına rağmen, üvey annesinden kaçtığında kurtuldu. Sindirella, gece yarısı kaçmaya cesaret gösterdiği için kurtuldu. Rapunzel, upuzun saçlarıyla kuleden inmeye cesaret ettiği için kurtuldu. Uyuyan güzel ise kendisine işkence yapılmasına seyirci kalmaya dayanamayan, dadısı sayesinde kurtuldu. Aslında tüm hikayelerin ortak noktası her zaman o cesareti ve inancı kendinde bulabilmektir ama herkes tüm mutluluğu beyaz atlı Prense bağladı. Cesaretin ve inancın anlamı bir anda yok oldu.

Görmek istemedi bazıları, bu cesaret ve inanç o kadar kuvvetliydi ki, gücü gözlerini korkuttu. O gücün altında kalmaktan korktukları için ortaya beyaz atlı Prensi çıkardılar. Halbuki bu hikayelerin değil hiçbir hikayenin içinde çokta işe yaradıklarını söyleyemem. Hikayenin ortasında bir anda ortaya çıktılar ve tüm mutluluğu kendisinin sağladığını ve ona minnattar olmamız gerektiğini söyledi, söylediler. Bana sorarsanız böyle bir zorunluluğumuz yok. Tüm cesareti ben gösterdim. Kaybolduğum halde doğru yolu kendim buldum. Tek başıma, kendime inanarak, geldim buralara o yüzden kraliçe oldum. Gecenin bir yarısı kaçmasaydım sizinle yollarımız kesişirmiydi ki ? Hiç sanmıyorum. Ben sizin sayende kraliçe olmadım. Ben kraliçe olarak doğdum ve öyle büyüdü. Sadece yolumu kaybettim. Her ne kadar kraliçe olsamda bende bir insanım. Yolumu kaybedebilirim, yolumu şaşırabilirim, inancımı ve umudumu kaybedebilirim ama herşeye rağmen yeniden deneyebileceğimi biliyorum. Bende öyle yaptım yeniden, her seferinde yeniden denedim. Düşükçe ayağa kalktım ve bir şekilde kendi yolumu buldum. Artık bu yolda tek ilerlemiyorum, benim gibi yolunu bulmaya çalışanlara yardım ediyorum, en azından deniyorum. Yardım edemezsem bile o yolda tek olmadıklarını hatırlatıyorum onlara. Herkes yolun başında tektir, yolunuzda ilerlediğinizi görenler oldukça masalınızı da elinizden çalmaya çalışanlar olacak. İnanmayın, bu masal sizin masalınız.

Bu yazımda da onu yapmaya çalışıyorum umarım, kendi masalınızı başkalarının çalmasına izin vermezsiniz. Bu seferki masalımız yolunu kaybedenlere yol göstermeye, hayatı çalınanlara hayat olmaya, mutluluğun bir prens ve attan geldiğine değil kendinden geldiğine inandırmaya yazıldı. Cesaretinizi ve umudunuzu kaybetmemeniz dileğiyle...

İSYANIN ONTOLOJİSİ

Zeynep Ökmen

Ey içimde yıllardır adını koyamadığım uçurum,
bir kez olsun konuş benimle.
Çünkü sustukça büyüyen şey acı değil;
insanın kendi küllerini tanıyamayışıdır.
Bana dünya dedikleri yer,
çatısı eksik bir evdi.
Yağmurlar yalnız omuzlarıma yağmadı;
inandığım her cümlemin harcını da söktü.
Ben o günden beri
hiçbir hakikate çıplak gözle bakmadım.
Bir zamanlar
insan dediğim kelimenin içinde
şefkatin ince sesi dolaşırdı.
Şimdi aynı kelimeyi her telaffuz ettişimde
ağızda pasın tadı kalıyor.
Meğer bazı yüzler,
gülümsemeyi yalnızca maskelerine öğretirmiş.
Bu yüzden
öfkem kimseye doğrultulmuş bir bıçak değildir.
Ben yalnızca,
çürümüş düzenlerin arasında
nefes almaya çalışan son vicdanın çırpınışıyım.
Gece uzadıkça
göğsümün içinde görünmeyen bir mahkeme kuruluyor.
Bir yanımda, affet diyor;
öteki yanımda,
affin da bazen zulmün sessiz ortağı olduğunu fısıldıyor.
İşte o an
kendi ruhumun sanığı oluyorum.
Ey beni ayakta tutan karanlık,
beni senden kurtarma.
Çünkü ben ışığı,
ona kavuşanlardan değil,
onu ararken yolunu kaybedenlerden öğrendim.
Gün gelir de
sesim bu taş duvarların arasından silinirse,
ardımdan yas tutmayın.
Yalnız şunu bilin:
Ben yenildiğim için susmadım.
İnsan, bazen hakikati bağarmaktan yorulduğu için susar.

Ve eğer bir gün
bu dünyanın bütün aynaları kırılırsa,
herkes ilk kez kendi yüzünü görecek.
İşte benim isyanım buna dairdir:
İnsanın, kendi karanlığını başkasının kaderi sanmasına...
Ve buna rağmen,
kendini hâlâ masum saymasına.

KALEM VEFAKÂR'DA

“Vefakâr'ın Mektupları”

Hayat bazen en çok acele ederken unuttuklarımızı hatırlatır bize. Bir selamı, bir teşekkürü, bir özrü ya da bir "iyi ki varsın" demeyi... Oysa insanı insan yapan, büyük sözlerden önce küçük vefalardır.

Bu sayfayı her açtığında şunu hatırla: Dünya, birbirine omuz veren insanların sayesinde güzelleşir. Vefa yalnızca geçmişe duyulan özlem değildir; bugün sahip olduklarımızın kıymetini bilmektir. Bize emek verenleri unutmamak, dostlukları menfaatle ölçmemek ve sevgiyi zamana yenik düşürmemektir.

Belki bugün uzun zamandır aramadığın bir dostunu hatırlarsın. Belki annenin, babanın ya da öğretmeninin emeğini yeniden düşünürsün. Belki de kendine karşı daha vefalı olmayı öğrenirsin.

Vefakâr Dergi olarak temennimiz; her sayımızın, kalbine dokunan küçük bir mektup gibi saklanmasıdır. Çünkü biliyoruz ki kelimeler unutulabilir, fakat samimiyet daima iz bırakır.

Kaleminiz umutla, yüreğiniz vefayla dolu olsun.
Sevgi ve muhabbetle...

ACELE SARIMLI SİGARALAR

Tülay İlhan

Yorgunluğu yansiyordu ayın ışığında camlara.
Sanki sonsuzdu ufuk çizgisi benzeri yol.
Döndükçe tekerlekler kaygan asfalta,
talika tıngırdaması, kırbaç sesi, at kişnemesi...
Mıcır dolu köy yolları geçiyor gibi geçiyordu otobanları.

Üstüne sinmiş dinlenme tesisi kokusu,
alelacele içilmiş sigaraların telaşı...
Uyku akan gözleri, sanki yılların uykusuzluğunu çekiyor.
Bir sarhoş esneme; sersem, baygın...
Sesini duyuyor onu çağıran rüyaların.

Uçan atların diyarı, kanat kanat açılıyor.
Direniyor; bitmesi mümkün yolların şeritlerini sayarken.
Koyunlar geçiyor gözlerinin beyazından.
“Uyku öncesi çocukken sayardık,” diyor.

İç sesi, dış dünyanın tatsız yolculuğuna eşlik etmek istemiyor.
Bir şarkı tutturuyor; nefesi kalbinde dolanıp
içine içine doluyor neşesi.
Diline düşüyor, dilini tutuyor aklı.
Kalbi, kendine şımarık şarkılar söylüyor.

AŞK OLSUN SEVGİ DOLSUN AÇ AVUCUNU

Cemal Karsavran

Hep sen oluyorum baktıkça gözlerine
Hep sevgi doluyorum hep aşk oluyorum
Hep yüreğimde bir his bir heyecan
Sana uzanıyor ruhum benliğim elim

Seninle güzelliklerden güzellik buluyorum
Ruhunun ellerinden tutup şiir oluyorum
Kalbim senle doluyor sarmak istiyorum
Hadi gel açtım kollarımı gel sar beni

Unut diyorsun ya unutulmuyor
Küsme kelimelere boz sessizliğini
Serbest bırak içindeki mahkûm çocuğu
Daha kaç bahar kaldı ki ne duruyorsun

Dörtnala geçiyor günler aylar yıllar
Sonrası yok ertelemelerin bir gün bile
Bak önümüz bahar cemreler düşüyor
Her nefes ayrı anlamlanıyor her cümlede

Önümüzü görebiliyor muyuz ki
Ömür dediğimiz şey ne ki ha var ha yok
Kendin için bir şey yap bir kerecik
Aşk olsun sevgi dolsun aç avucunu

ÂNIN BOŞLUĞU

Erçağ Akarca

Sessizlikten çekilen renkler düşüyorlar aynama,
Kırılıyorum gün misali yaşlandığım yollarda,
Çiçeğin kendi içindeki imbiksizliği hatıramdan sarkıyor,
İşitmediğim yelkovanın sesinde,
İçimde kıvrılan labirentsizliğe sarkıyor,
Çiçeğin kendi imbiksizliği gibi zaman.

Ovalarda parlayan bir tanesine karışıyor soluğum,
Tarihin rıhtımında ellerini işlemiş zoraki gülüşler,
Gözlerinde haykırmamış insanlığın karşılıksız panayırı,
İçine kapanık idare lambalarının zıyasında erimiş hoyratlığı,
Soluğumun hoyratlığı zamanın ışıltısına denk.

Zamanın loşluğunda kanayan bir kimsesizliğim,
Coğrafyaların heybesindeki altın kürem yalnızca insanlığın adını
haykırır,
İnsanlığın adını haykırır bütün sokaklarda,
İnsanlığın sinesine saklanmayan gülüşler,
Samimiyetsizliğin coşkusu,
İnsanlığın meskeninde yaşanmayan günler,
Bir ânin boşluğu...

TOPRAĞIN SESİ

Esranur Dünder

Kalbimin uğultuları gittikçe derinleşiyor
Fısıltılarım, çığlıklara dönüşüyor
Hislerim, hissizleşiyor
Ve kanatlarım artık beni taşımıyor
Kaburgalarım ise kalbime kafes değil.
Bedenim ile ruhumsa,
Birbirlerini tanıyan iki yabancıydı.
Duygularım mahkumluk elbisesini giyinmiş,
İntiharın eşiğinde bekliyordu.
Ben ise onları izleyen bir yıldızdım sadece.
Duygularımın gömüldüğü mezarlıklarda,
Katillerin diriltildiğini gördüm.
Bıçak keser, silah yaralar ya da öldürür
Ama sözler insanları sonsuzluğun içinde,
Katilleri ile başbaşa bırakır.
Beyaz mı yoksa siyah mı?
Kötülüğe hükmederdi.
Yoksa biz mi kafamızda renklere göre biçim biçerdik?
Duygular, hisler ne renktir ki?
Ruhlar hangi rengi benimser dersiniz?
Ya da bir rengi var mıdır?
Yoksa ruhlar kötülüğe asıldığı için mi?
Bütün bedenimiz ile siyaha sarılırdık.
Ruhtu bedeni ayakta tutan,
Beden sadece bir objeydi insan için.
Ruhu öldürenler bedenleri öldürenlerden daha çoktu.
Cellat ruhlara işlerdi,
Silah ise bedenlere...
Tuhaf olan, ruhlar cellatlarına aşıktı.
Bedenler ise silahlara düşmandı.
Acıyı yoğuran ruhlar vardı
Çamura şekil verir gibi şekil veren insanlar,
Acıya karşı hep ruhlarını kullanırlardı.
Zaman yontuyordu ruhu, bedeni ve insanı
Yontulup yere düşen her parça
İnsanlığa karşı zaferimiz miydi?
Yoksa yenilgimiz mi?

Keşke yontulan sadece ruh, beden ve insan olmasaydı
İnsanlar duygularını da yontabilseydi
Dilleri susaydı yürekleri kadar konuşsalar keşke
Yüreklerini ilmek ilmek işleyip
Bedenlerine giyindirseydiler.
Ruhlar hep kanayan açık yara,
Bedenler ise yara izlerinden ibaret
İnsansa bu iki şeyden uzak,
Kendi ile kendisi arasında sınırları olan,
Benliğine yabancı,
Ruhu altın kafese konulmuş,
Kalbinin gölgesinde saklanan,
Ölmeye hüküm giymiş,
Toprak parçasından ibaretti sadece.
Vesselam.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:AYLİN BAYRAKDARLAR

1.Bize kendiniz hakkında biraz bilgi verir misiniz?

Ben Aylin Bayrakdarlar. Evli, üç çocuk annesi ve aynı zamanda çalışan bir kadınıyım. Yazar Ağacı Yayınevi'nin eşimle birlikte ortak sahibiyim. Yayınevinde yayın koordinatörlüğü ve editörlük yapıyorum.

Ruhsal felsefe alanında hem yetişkinlere hem de çocuklara yönelik kitaplar yazıyor ve yayımlıyorum. Bunun yanında yapay zekâ destekli müzik üretimleri yapıyorum. Üretmek, öğrenmek, öğrendiğimi aktarmak ve doğru bilgiyi okurla buluşturmak hayatımda önemli bir yerde duruyor. Yazma, düzenleme, yayımlama ve okura ulaştırma sürecinin tamamında aktif olarak yer alıyorum.

2.Yazmaya ne zaman başladınız ve sizi yazmaya yaklaştıran şey ne oldu?

Yazmaya aslında bir anda başlamadım. Uzun yıllar boyunca farklı eğitimlere katıldım. Gündüz çalışıyor, akşam saatlerinde eğitimlere giriyor ve ders çalışırken sürekli not tutuyordum. Ben not alarak öğrenebilen biriyim. Not tutarken bir süre sonra yalnızca ders çalışmadığımı, aynı zamanda yazabildiğimi fark ettim.

Bu fark ediş benim için önemli bir başlangıç oldu. Çünkü yıllarca bu eğitimlere emek verdim. Bazen evle yeterince ilgilenemediğim zamanlar oldu, bazen çocuklarımla geçireceğim zamandan fedakârlık ettim. Bir gün çocuklarımla annelerinin yıllarca neyle uğraştığını görsünler istedim. Eğer ileride onlar da bu yolu merak ederlerse ellerinde düzgün, anlaşılır ve kaynak niteliğinde metinler olsun istedim.

Türkiye’de bu alandaki kaynakların çoğunu tek yönlü buldum. Kimi yalnızca tasavvuf üzerinden anlatıyor, kimi yalnızca Doğu felsefesi üzerinden ilerliyor. Benim aldığım eğitimler ise iki alanı da kapsıyordu. Bu yüzden öğrendiklerimi kendi bilinç seviyemle, kendi süzgecimden geçirerek ve iki alanı birbirini reddetmeden ele alarak yazmaya karar verdim.

Aslında çocuklarıma doğru bir kaynak bırakmak istedim. Çünkü ben eğitimlerde doğru, bütünlüklü ve iki tarafı aynı anda görebilen bir kaynağa tam olarak ulaşamadım. Yazma yolculuğum biraz da bu eksikliği fark etmemle başladı.

3.Kitap çıkarmaya nasıl karar verdiniz?

İlk başta kitap çıkarma düşüncem yayımlanmak üzerine değildi. Ben çocuklarıma kaynak bırakmak istiyordum. Yıllarca tuttuğum notlar, üzerinde çalıştığım konular ve yazdığım metinler zamanla kitap dosyalarına dönüştü.

Bir gün eşime, “Ben bunları çocuklara PDF olarak bırakmak istemiyorum, kitap olarak çıkarmak istiyorum. Beşer tane bastırır mısın?” dedim. Benim o anki niyetim yalnızca çocuklarıma kalacak somut bir kaynak oluşturmaktı.

Eşim ise bu fikri daha geniş bir yerden gördü. “Sadece bizim çocuklarımız faydalanmasın, başkalarının çocukları da faydalansın. Bunları yayınevine verelim,” dedi.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:AYLİN BAYRAKDARLAR

Aslında kitap çıkarma kararım biraz da eşimin bu desteği ve yaklaşımıyla büyüdü. Ben çocuklarıma kaynak bırakmak isterken, eşim bu kaynakların başka insanlara da ulaşması gerektiğini söyledi.

Sonrasında ilk kitabım başka bir yayınevinden çıktı. 10 kitabımın çıktığı yayınevinden de memnundum fakat yaşadığımız süreçler, edindiğimiz tecrübeler ve doğru bir yayın anlayışı kurma isteğimizle eşimle birlikte kendi yayınevimiz olan Yazar Ağacı Yayınevi'ni kurduk. Şu anda kitaplarım Yazar Ağacı Yayınevi'nden yayımlanıyor.

Yani yazmaya yazar olmak için başlamadım. Çocuklarıma doğru bir kaynak bırakmak isterken, eşimin desteğiyle bu metinlerin başka insanlara da ulaşabileceği bir yola girdim.

4.Kitap çıkarma sürecinde sizi en çok zorlayan kısım ne oldu?

Kitap yayınlama sürecine başladığımda elimde PDF hâlinde hazır duran kırka yakın yazılmış kitap vardı. Yani ben bu sürece tek bir dosyayla başlamadım. Yıllar içinde tuttuğum notlar, çalıştığım konular ve yazdığım metinler kitap dosyalarına dönüşmüştü. Fakat bu dosyaları arka arkaya yayımlamak ciddi bir bütçe gerektiriyordu.

Bu nedenle beni en çok zorlayan ilk konu maddi kaynak kısmı oldu. Çünkü her kitap ayrı bir hazırlık, ayrı bir baskı süreci, ayrı bir emek ve ayrı bir bütçe istiyor. Elimde hazır dosyalar vardı ama onların okura ulaşabilmesi için ciddi bir maddi planlama gerekiyordu.

Bunun dışında kitap yayınlama sürecine girdiğimizde başka yayınevleriyle ilgili bazı zorluklar da yaşadım. Bu alanın suistimale açık taraflarını gördüm. Sözleşmeler yaptım, iptal ettim, farklı deneyimler yaşadım. Bütün bu süreçler sonunda doğru bir yayınevi düzeni kurabilmek için eşimle birlikte kendi yayınevimiz olan Yazar Ağacı Yayınevi'ni kurmaya karar verdik. Yazar Ağacı Yayınevi biraz da bu ihtiyaçtan doğdu.

5.Bize gelecek hakkındaki planlarınızdan bahseder misiniz?

Yazmaya, üretmeye ve öğretmeye devam ediyorum. Çünkü yazdığım konuların yalnızca bugüne değil, geleceğe de kaldığına inanıyorum. Bilginin nesilden nesle aktarılması gerektiğini düşünüyorum.

Şu anda yayımlanan kitaplarımdan satışlarından elde edilen gelir üniversite öğrencilerine burs olarak gidiyor. Elbette milyonlar satan bir yazar olduğumu söylemiyorum. Fakat bir gün ciddi bir satış kitlesine ve hacmine ulaşırsam en büyük hayalim Yazar Ağacı Çiftliği'ni kurmak.

Yazar Ağacı Çiftliği'nde doğal üretim, tarım ve hayvanlar olacak. Kadınların sığınabileceği, kimsesiz kalmış hayvanların barınabileceği, annesi babası olmayan çocukların devletin ilgili kurumlarıyla uyumlu, resmî geçerliliği olan güvenli bir zeminde korunabileceği bir yaşam alanı kurmak istiyorum.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:AYLİN BAYRAKDARLAR

Gelecekle ilgili en büyük hayalim bu. Kadınların, çocukların, hayvanların ve ihtiyacı olan insanların birlikte korunabildiği, üretebildiği, ayakta kalabildiği gerçek bir yaşam alanı kurmak.

6.Yeni yazarlara tavsiyeleriniz nelerdir?

Yeni yazarlara en büyük tavsiyem, mümkün olduğu kadar kendi kelimeleriyle ve kendi cümleleriyle yazmalarındır. Başkasına benzemeye çalışmadan, kendi seslerini kurmaları çok önemli. Denesinler, vazgeçmesinler, emek vermekten korkmasınlar.

Bugün yayıncılık alanında ciddi bir gerçek var. Çok fazla kitap basılıyor, bandrol sayıları yüksek görünüyor fakat okur sayısı yayımlanan kitap sayısına göre düşük kalıyor. Bunu yayınevi tarafında olduğum için yakından görüyorum. Her yazar elbette kitabının satılmasını ister ama her kitap beklenen okura hemen ulaşamayabiliyor.

Bu noktada umutsuzluğa kapılmasınlar. Satış önemli ama yazmak yalnızca satışla ölçülecek bir şey değil. Önemli olan insanın kendi sesini kurması, üretmeye devam etmesi ve hayata bir iz bırakabilmesidir. Umutlarını kaybetmesinler, denemeye devam etsinler ve hemen vazgeçmesinler

7.Yazmanın hayatınızdaki yeri nedir ve sizin için ne ifade ediyor?

Yazmak benim için çok önemli çünkü hayat amacımın bilgiyi aktarmak olduğuna inanıyorum. Ben kendi yöntemime “entegratif farkındalık” diyorum. Ruhsal felsefe alanında Türkiye’de bu bakış açısıyla yayımlanmış kaynak olmadığını biliyorum.

Bu alanda yazılması gereken çok konu ve doğru aktarılması gereken çok bilgi var. İnsanların kafası bazen çok karışabiliyor. Birinin A dediğine başka biri B diyor. A, B’yi; B de A’yı reddedebiliyor. Oysa derine indiğinizde çoğu zaman aynı hakikatin farklı kelimelerle anlatıldığını görüyorsunuz.

Ruhsal felsefede şunu göstermek istiyorum. Bu alan dış kalıplara sıkıştırılacak bir alan değil. Herkes bir şey söylemiş olabilir ama söylenenlerin çoğu zaman kelimesi farklı, anlamı aynıdır.

Kendi adıma hiçbir inancı, hiçbir ekolü reddetmeden; şartlanmış kalıpları, ezberleri ve ayrımları bir kenara bırakarak insanın kendisine doğru bir kapı açmasını önemsiyorum. Bu kitapları da böyle bir niyetle yazıyorum. İnsan kendine doğru yürüsün, kendi içindeki hakikate temas etsin istiyorum. Bir insanın dönüşümüne küçük de olsa sebep olabilmek benim için zaten büyük bir sonuçtur.

Yazmak benim için yalnızca bir ifade biçimi değil. Bence doğru bilginin aktarılması, insanın kendi yolunu daha berrak görmesine katkı sunabilir. Benim için yazmak, bu nedenle yapılması gereken bir sorumluluk gibi duruyor.

8.Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?

Benim için yazmak, yayımlamak ve üretmek yalnızca kişisel bir alan değil. Aynı zamanda bilgiye, insana ve geleceğe karşı duyduğum bir sorumluluk. Öğrendiğim, araştırdığım ve kendi süzgecimden geçirdiğim bilgileri doğru bir şekilde aktarmayı önemsiyorum. Herkesin yolu, inancı, dili ve arayışı farklı olabilir. Ben bu farklılıkları birbirinin karşısına koymadan, özde ne anlattıklarına bakarak yazmaya çalışıyorum. Çünkü bazen birbirine zıt gibi görünen yolların, daha derinde aynı hakikate temas ettiğini düşünüyorum.

RÖPORTAJ

ENES PAPAĞAN İLE VEFAKÂR SÖYLEŞİLER KONUK:AYLİN BAYRAKDARLAR

Eğer bir cümlem bir insanın zihninde soru açıyorsa, bir kitap birinin kendisine doğru yürümesine vesile oluyorsa, bu benim için çok kıymetli. Çünkü ben yazının yalnızca okunup geçilen bir şey olduğuna inanmıyorum. Doğru zamanda okunan doğru bir cümle, insanın hayatında kapı açabilir.

AYLİN BAYRAKDARLAR
RÖPORTAJIMIZI
NASIL BULDUNUZ?

BİR DÜŞ SİMYACISI

Ufuk Özseri

İtalya'nın Floransa şehrinde yaşayan Leonardo; hem ressam, hem şair, hem de bir düş simyacısı olarak biliniyordu.

Hayatta bilinç arttıkça acı çekmenin kaçınılmaz olduğunun farkına varmıştı.

Yaptığı sürreal çizimlerle, yazdığı ve seslendirdiği şiirlerle insanların düş dünyasında görsel şölenler yaşatarak, kısa bir süreliğine de olsa onları mutlu ediyordu.

Yaşamın monotonluğundan çıkışın, başka âlemlere geçmek olduğunu anlamıştı. Çünkü dünya, belirsizlikle dolu bir yerd.

Gerçek âlemin dışında; rüya âlemi, hayal âlemi ve daha nice dünyaların insanları mutlu eden tasarımlar olduğunu keşfetmişti.

Uzun yıllar süren araştırmalarının neticesinde öğrendiği kadim bilgileri yenilikle harmanladı ve “Rüya Simülasyonu” adını verdiği bir tasarım oluşturdu.

Bu sanal dünyanın ismi Khalkedon'du.

İsteyen kişi bu simülasyona tek başına bağlanabiliyor, isteyenler ise birden fazla kişi olarak aynı rüya âlemine birlikte giriş yapabiliyordu.

Simülasyona birden fazla kişi bağlandığında, yapay zekâ ile çalışan sanal gerçeklik gözlükleri, bireylerin beyinlerinden gelen sinyallerle entegre biçimde çalışıyor ve ortak bir kurgu evreni oluşturuyordu.

Bu, Rönesans niteliğinde bir icattı; adeta karanlıkları aydınlatan bir meşale gibiydi.

Muasır medeniyet seviyesine ulaşma yolunda atılmış en önemli adımlardan biri olmuştu.

YARIM KALAN CÜMLE

“Cümleyi Kalbinden Dökülenlerle Tamamla”

**Cümleyi tamamla, mail adresimize gönder.
Diğer sayıda yayımlayalım...**

vefakardergi@gmail.com

GİTMELİYİM

Erdal Burak

Gitmeliyim...

Bazı şehirlerin mevsimi olmaz. Tek bir mevsim, kış...Ne baharın umut veren kokusu uğrar sokaklarına ne de sonbaharın hüzünlü yaprakları anlam taşır. O şehirlerde zaman durur; insanlar konuşsa da kelimeler sessizdir, denizler dalgalansa da içindeki yalnızlığı kıyıya vuramaz. Kırıklıklarla dolu kıyısı olsa da denizi olmaz...

İşte insan bazen böyle bir şehrin içinde yaşar. Kalabalıkların ortasında yapayalnız, gülüşlerin arasında sessiz, umutların içinde kaybolmuş hisseder kendini.

Ruhumuz bazen su da yaşar, su yosun tutar. Uzun süre dokunulmayan, anlaşılmayan ve sevilmeyen her duygu, denizin dibinde unutulmuş bir taş gibi ağırlaşır. O zaman tanıdık bir ses arar insan. Çocukluğundan kalan bir kahkaha, annesinin sesi, eski bir dostun omzu ya da sadece “Ben buradayım.” Diyen bir nefes... Çünkü insanı ayakta tutan şey bazen yalnızca hatırlanmaktır.

Hayat bazen kaderimizi zincirlerle birbirine bağlar. Gitmek isteriz ama korkularımız bırakmaz. Kalmak isteriz ama yüreğimiz artık aynı yerde atmaz. Kalp bir yere ait değil ise orada atmaz.

İşte en büyük savaş da burada başlar. İnsan kendi içinde savaşıırken dışarıdan bakıldığında sadece sessiz görünür. Oysa içinde koca bir enkaz vardır.

Enkazların arasında kalan bir yürek, yeniden atmayı öğrenmek zorundadır. Çünkü her yıkımın ardından yeni bir başlangıç mümkündür. Gözyaşları bazen bir vedadır, bazen de yeniden doğuşun ilk damlası... ne zaman olduysanız taşın, taşın ki seller alsın memleketinizi... bir damladan sel olur, unutmayın.

Dalgalar hiçbir zaman boşuna beklemez. Her dalga bir kıyıya ulaşmak ister. İnsan da öyledir; ne kadar yorulursa yorulsun, içinde hep huzura varacağı bir limanın özlemini taşır. Belki gitmek, kaçmak değildir. Belki gitmek; kendini yeniden bulmak, yüklerinden arınmak ve ruhunu özgürlüğe bırakmaktır. Özgürlüğü sevin.

Çünkü bazen en doğru karar, ardına bakmadan yürümektir. Hatta koşmaktır.

Sessizce, kimseye kırınlığını göstermeden, içinde taşıdığı umut kırıntısını kaybetmeden... Gidilen her yol yeni bir hikâyeye açılır. Ve insan, en karanlık gecelerin ardından bile güneşin doğacağını bilerek yürümeye devam eder.

Gitmeliyim... Çünkü bazı vedalar bir son değil, insanın kendine doğru çıktığı en güzel yolculuğun başlangıcıdır. O yolculuktan çekinmeyin, aklınızı ve kalbinizi alıp o yolu yürüyün.

GEÇİŞ YANKISI

Can Ahmet Doğrul

uzağız birbirimizden
farklılaştı yaşamlığımız
memnuluğumuzla kapattık boşlukları
anlamaları yutuyoruz bir olunça
ikimiz de katılaştık
bugünden yarına
kuru öğürtüler gitti yüreğimizden
bir zamanlar içimiz filizlenmişlikler birikimiyken
duygu balçıklığına saplandık
gecikleşti yardımlığımız
zamanla birbirimizden aklандık
yanaklarımızdan dökülen yaşlar
hafif çınlayan bir dinginlik artık
keskin bir bitim iletişimsizlik
kendimizi üzüntülere bisbilerek attık
bu ayrılık kendimizliğe derinden bitişiklik
sarstık belirsizliği
yakınız kendimizliğe
açıldı yaşamlığımız
gittikçe yerleştik neşeliğimize
gözlerimizin ışıltısı gelse de geri
ellerimizin durakları gergindi
düşünceler paslaşmasında
ihtimaller kabuğu yaralı bir yankıda tedirgindi

TOPRAĞIN DİLSİZ ALFABESİ

Halil İbrahim Ünlü

Şehir kemiriyor isli kuyruğunu,
Enkaz ağzında söz; kireç basılmış bir yarık.
Göğün altında isimsiz bir gölge,
Haberin pençesi boş, tanık dilsiz.

Beton damarlarında diz çöker inanç,
Ekmek kaygısı; sadakatin kör düğümü ağzımızda.
Karanlık kabuğunu döker, ışık gecenin kırık kemiğidir,
Sabah sağır bir hıçkırık, taze bir kesik.

O taze kesikten namlu sabahı öper,
Güneş, kurşunun gölgesini öğrenir.
Nefes, kara listelerin yutulmuş hecesi;
Ölüm, çeliğin içinde donmuş bir uğultu...
Toprak usulca açar seni; tenini, iskeletini.

Açılan toprağın kimsesizler zaviyesinde,
Bir yoksul gözyaşıyla abdest alır.
Kızıl bir gölette kırık bir beşik: Dilsiz bir ağıt.
Ceset, toprağın günlüğünde bir sayfa;
Her parçacık sessizliği yeniden yazar.

Ufuk boşluğunda erir donmuş bir göz,
Yerin çatlağından sızar sahte kahkahalar.
Rüzgâr, başkasının sancağında savrulan bir sürgün;
Sadakatin o kör düğümü dikerken dudakları,
Gökyüzü kordan bir kefen gibi örtülür,
Susar her şey, toprağın dilsiz alfabesinde.

YAZARLIK VE NETWORK

Ruşen Filhak

Yazarlık ve yazarların kaleme aldığı kitaplar toplumsal bir network ağı kurar. Yazarın misyonu güçlü ve kalıcı toplumsal ağ kurmaktır. Bu kitaplar vasıtası ile olur. Bu hadise adeta insan beyinde nöronlar arasında ağlar kurmaya benzer, diğer sanatların aksine yazarlık ; düşünsel bir sanat olarak uzun soluklu, sabır ve zaman isteyen bir alandır. Görsel ve işitsel sanatlar; yani tablolar, heykeller ve müzik eserleri sanatseverlerle flaş etki yaratırlar. Örneğin bir tabloya bakan birisi onun hakkında çabucak bir karar verir. Bir müzik parçası en fazla 10 dakikalık işitsel bir kareografi sunar. Dinleyenler bu sürede karar verirler.

Oysa bir kitap uzun soluklu bir maceradır. Okuyucunun sayfaları çevirirken, okurken, kendi hayal gücünü de işin içine katarak okuyucuyu kendisine ve dolayısıyla yazara görünmez ama sıkı bir bağ ile bağlayan kitaplar çok daha etkilidir.

Hadiseye bu açıdan bakıldığında bir kitabın yarattığı etki yavaş ve uzun sürecek kalıcı bir network gibidir. Bu yüzden kitaplar ve yazarlar yavaş yavaş büyürler.

Günümüzde yapay zekâ ile hazırlanan, sırf kitap olsun diye tamamen ticari amaçla hazırlanmış eser karmaşası içinde gerçek anlamda sanat eseri diyebileceğimiz kitaplar az önce bahsettiğim nöronlar arası bağ kurma örneğindeki gibi yazar ve kitleler arasında bağlantı kurmayı sağlıyor.

Bu yüzden hep dedikleri gibi ; "Yazarlar genellikle öldükten sonra çok ünlü oluyorlar"

Örneğin Dostoyewski hayatta iken o çok ünlü Suç ve Ceza adlı dünya klasiği yeni doğmuştu ve Dostoyewski kitaplarının Dünya çapındaki başarısını göremeden fakirlik içinde öldü. Lakin o soyadı şu anda dünyadaki en prestijli isimler arasında yer alıyor.

Her okur bir nöron gibidir; her okur beyindeki nöronlar gibi yeni bağlantılar kurarken yazarını ve kitapları da büyütüyor.

Yavaş yavaş büyür kitaplar , her kitap ; yüzlerce sayfadan oluşan yeni bir âlemdir. Kaliteli bir kitap uzun süre yaşayacak bir sanat eseridir. Sanat dalları arasında bir bakışta karar vermenin mümkün olmadığı bir alandır yazarlık.

Da Vinci Code, Dijital Kale, Melekler ve Şeytanlar gibi Dünya çapında milyonlarca adet satan,Best Seller olan ve ödülleri alan kitapların yazarı ve Dünyanın en zengin insanları arasında yer alan milyarder yazar Dan Brown bile ilk yıllarında toplam 5 kitabından sadece 10 bin adet satabildi ve yıllar sonra muazzam bir başarıya ulaştı.

Her ne kadar olumsuz bir örnek olarak nitelendirilse de, nefret söylemleri ile dolu ve şiddet içerikli bir dille Adolf Hitler'in kaleme aldığı ve Dünyanın en çok satılan 10 kitabı arasında yer alan ünlü Mein Kampf (Kavgam) kitabı bile ilk 8 yılda sadece 1500 adet basıldı. Ama sonra o kitap Hitler'i iktidara taşıdı.Kavgam'ı okuyan 60 milyon Alman adeta canavarlar ordusuna dönüştü.

Özetleyecek olursak; yazarlık sabır ister, kaliteli bir kitabın yolculuğu yüzlerce yıl sürer ve kitaplar insanları en derinden etkileyen, onları değiştiren düşünsel sanat eserleridir.

O’NUNLA KONUŞ

Nida Alkan

Ne zaman konuşacaksın Allah’la? Çakıldım kaldım oturduğum yere. Gözlerime baktı. Gözlerine baktım. Uzun zamandır erteliyordum O’nunla konuşmayı. Uzun zamandır başkalarına anlatıyordum yaralarımı. Bunu nereden biliyordu? Farklı biriydi. Kalp gözü açık dediklerinden... Şimdi bunu nasıl bildiğiyle uğraşmayacaktım. Sorsaydım da söylemezdi zaten. Suskunluğum devam edince o da sustu. Başımı önüme eğdim. Kalbimin kapısını tıklatmıştı da önünde bekliyordu sanki. Öyle sanıyordum ki bir kelime daha edecek olsa bu kapı açılacak peşinden hüznün yağmurları nedametle birlikte gözpınarlarıma doluşacaktı. Beklediğim oldu. Başıma şefkatle dokunup O’na anlat. Ona konuş. Kendini daha fazla O’nsuz bırakma dedi. Bu sefer kapı açıldı... Bir sel olup aktı gözyaşlarım. Durduramıyordum kendimi. Konuşmak istiyordum. Haykırmak istiyordum. Hocama değil; Allah’a! Evet aramıza mesafeler koyduğum yaradanımla. Niçin kendimi susuz bıraktım? Niçin sana gelmeyi erteledim? Niçin kalbimin sekinetini başka başka muhabbetlerde aradım? Niçinlerin bir sonu gelmeyecekti sanki. O an oturduğum minder bana dar geldi. Kendimi yollara atmak istedim. Hem ağlamak hem de konuşmak istedim O’nunla. Daha fazla ertelemeyecektim. Daha fazla bu kurak çöllerde susuz bırakmayacaktım kendimi. Minarede ikindi ezanı. Kalkıp namazı ikame etmeli. Ruhu O’nunla buluşturmalı. Ağız dolusu coşkuyla ben geldim Rabbim demeli. Vesselam.

HESAP VERMELİSİN

Enes Papağan

Gözlerinden başka okyanus tanımam,
Hiçbiri gözlerin kadar daldıramaz içine.
Gün batımıymış manzaraymış anlamam,
Hesap vermelisin tüm güzelliklere.

Keşke daha önce karşılaştaydık,
Seninle geçseydi yaşadığım her an.
Mesela aynı anaokuluna başlasaydık,
Herkes polis olmak isterdi,ben senin aynan.

Öyle hep seni görebilirdim,
Bir fotoğrafa takılı kalmazdı bedenim.
Çekilen acıların en büyüğüdür hasretin,
Kalbimi sana bağlamış yüce Rabbim.

Çiçekçilerdeki papatya gibisin,
Tek seni arar seni ister gözlerim.
Tarifsiz duyguların şiiri gibisin,
Seni anlatana kadar tükeniyor nefesim...

KEŞKE Hiranur Papağan

Keşke deymeseydi gözlerin gözlerime
Dokunmasaydı bakışların
Keşke hiç sevmeseydim seni
Bende şaşırdım seni nasıl sevdiğime?

Keşke tanışmasaydık
Gözlerim parlamasaydı sana bakarken
Keşke hiç kırılmasaydı kalbim
Belki o zaman başka türlü karşılaştık.

MAKBULE

Makbule Yüksel Kızılkaya

Masum yanımı ilk kez senin yanında saklamadım;
Meğer içimde hâlâ korkmadan gülebilen küçük bir kız varmış.

Anladım ki güven, bazen tek bir bakışın içine sığarmış.
Aklımdan geçenleri çekinmeden söyleyebildiğim ilk yer sendin.

Korkmadan saçmaladım, şımardım, çocuklaştım.
Kim olduğumu değiştirmeye çalışmadan, olduğum gibi kabul ettin.

Ben ilk kez senin yanında gerçekten nefes aldım.
Ben ilk kez duygularımın da bir yuvası olabileceğini hissettim.

Uzun yıllar gerekmedi bize.
Ufacık anlar, birkaç dakika, tek bir bakış... Hepsi ömre değdi.

Laflar bittiğinde bile kopmadı aramızdaki bağ.
Liman gibi bir huzur bıraktın yüreğime.

Eğer biri bana “ev”in nasıl hissettirdiğini sorarsa,
En çok seni anlatırım.
Çünkü ben, ilk defa senin yanında hem çocuk oldum,
hem güvende, hem de gerçekten kendim.

SEVAL TÜRKAN YEŞİLTAY

Bal Kokusu
15x21 cm Kuru Boya

Woman

20x20 Kuru Boya alıőması

SEVAL TÜRKAN YEŞİLTAY

Taç Giydirme Töreni
50x70 Akrilik alıőma

Karakalem Natürmort
50x70

“Yarım Bırakmayanların Sesi...”

BİZİ TAKİP EDİN

 @vefakardergi

 vefakardergi@gmail.com

Linktree* /vefakardergi

 Vefakâr

 yazaragaciyayinevi.com

4.sayı çok yakında...